

Phật tử, chúng ta đều có bốn phận phải tin sâu nhân quả, từ chỗ đó, chúng ta sẽ đánh bật ra khỏi tâm chúng ta sự mê tín thần quyền. Thật vậy, đức Phật đã từng dạy chúng ta: Như Lai không phải là một vị thần linh có quyền năng ban phước giáng họa cho chúng sinh. Như Lai chỉ là một vị Đạo Sư chuyên đưa đường dẫn lối cho chúng sinh tu. Còn cuộc đời của chúng sinh muốn sống hay khổ, họa hay phước hoàn toàn do tự chúng sinh định đoạt.

Để kết luận, qua câu chuyện cổ tích kể trên, chúng ta thấy rõ ràng đường đi nước bước của luật nhân quả. Vậy, đã là Phật tử, chúng ta phải biết sợ và phải tự giữ mình. Ông bà xưa có câu: Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát. Lưới trời đó chẳng qua là luật nhân quả báo ứng vậy!

- *Hại người sẽ bị người hại*
- *Oán người sẽ bị người oán*
- *Mắng người sẽ bị người mắng.*
- *Đánh người sẽ bị người đánh.*

Mùa Xuân Tỉnh Ngô

Kiếp sống con người khổ-khổ luôn,
Đời con chìm đắm mãi quay cuồng,
Trong vòng danh lợi đầy lăm lỏi,
Tầm cứ tham cầu chẳng chút buông.

Tầm cứ tham cầu chẳng chút buông,
Nên con sống mãi cảnh đau buồn
Sanh già bệnh chết luôn không dứt,
Nghĩ lối lòng con lệ ứa tuông.

Con đã lang thang sáu ngã đường
Hận thù chồng chất lắm đau thương,
Nợ tình oan trái nhiều cay đắng,
Phiêu bạc giang-hồ đạn gió sương.

Có lúc làm vua, trời hưởng lạc,
Khi thì làm chó dối thê-lương
Tu-la nga-quỷ thường buồn khổ,
Địa ngục chao ôi lắm đoạn trường!

Cứ thế xoay vần trong bốn loại,
Đời-dời kiếp-kiếp sống vô-minh,
Ngày nay gặp Phật lòng bình tĩnh,
Tỉnh tấn tu hành thoát tử sinh.

Nghiệp chướng vô-minh nguyện dứt trừ,
Pháp môn nguyện học chẳng còn dư,
Di Đà tự tánh thường tâm niệm,
Nhớ mãi trong lòng một chữ Như.

Xuân đến tâm con thấy thanh thơi,
Như làn mây trắng ở trên trời.
Như dòng suối ngọt trào trong đất,
Hoa cỏ núi rừng trải khắp nơi.

Phiền não bao nhiêu cũng chẳng còn,
Ba ngàn thế giới hiện thân con,
Luân-hồi sanh-tử không còn nữa,
Phật tánh từ đây hiển hiện tròn

Đồng Minh